

Dans un an, vous aurez terminé l'ensemble des traités de la Michna

משניות מבוארות

[illegible]

אמר לו מתי, והוא ששנבר א'
והוא שמת או נשבר או נגנב.
נשבר או נגנב או אבד. נגנב.
הוא אבד אבד, והוא שמת או
ששביעך אני ואמר אמן, פטור:
ע מה אתה סח, והוא שמת או
אבד. ששביעך אני ואמר אמן.
הדין ששנבר, אמר לו מתי, והוא
שמת או נשבר. נשבר, והוא
אבד, והוא שנגנב. משביעך
נשבר או נשבר, והוא שנגנב
אמן, חיב. אבד או נגנב, והוא
ששבעך אני ואמר אמן, פטור. זה
חיב. (זה הכלל, כל המשבע
החמיר על עצמו, פטור):

[illegible]

מִסְכַּת עֲדֵיזוֹת פֶּרֶק א **מִשְׁנֵיזוֹת מְבֹאֲרוֹת**

הכל דמחמור טפי, אלא מעת לעת ממעט על יד מפקידה לפקידה, דאם
הבדיקה הייתה לפני מעת לעת לראיה: מטמאין התורות שנגשו בזמנת
העברת האחרון, להיט עשרים וארבע שעות קדם זאת הדם, דקברי דא
מפלי הרחם מעמידין הדם כל קר, ומפקידה לפקידה ממעט על יד מעת
לעת, דאם בדקה תוך המעת לעת.
איה מטמאן אלא משעת דבדיקה.
ונשמיה דזבנגן, לפי שחכמים תקנו
לכנות ישראל שקיהו בדורות שחרית
וערבית, שחרית לטהר שערות
שנגשו בלילה, שערות דבוקות ותמאן
סודיה, דנע שערות שנגשו בלילה
על סודות, וערבית, לטהר שערות
שנגשו ביום, וזו חלל בדקה
הפסיקה עוד עזיה משום קנס, כל
אשה שיש לה וסת קבוע, שראתה
דס בומים קבועים לפני עמי
רצופו, כגון משלשים יום לשלשים
יום, ואז יודע לחדש, דיה שעתה,
חל וסיהו שמת לפני זה בא הדם,
דחוקה אורח בומא בא, והמשמשת
בעדים, שבודקת עצמה בסיון קדם
תשמיה לאחר תשמשי, היו דס

הפכפכה ומשטמ על דעת לעת ועל דא מפקדיה לפקדיה, והני אבדיקו
 שטאחר תשימש, דהיי בדיקה טובא ולא חישיון שמוא יצא ממנו סתם
 תהיהל דותפסה שכבתה וזע, והיו כבדיקה, ואם אראתם דא אחר שק לא
 ממשטמאנין אלא משנת בדיקה של אחר תשימש, שהיה לשפוש הסוכה.
 ובבדיקה שלפני תשימש לא חשיבא ממשטמא, בדחולה לשפוש ואיקא
 ממשקטת הניד לחורים ולסדוק, וקאמו בנקרא דתרתיו קמני, והיו
 שאמרו ומשמשות בעדים, הני מצוה על אשה לשפוש בשני עדים, בעוסקת
 בנטרותה. **ב**שואי אומר מנן חלה, עק שיש בה קב (וארבעה לו), חזיב
 תהלה, והלא ואלו, שפיקה חזיבא בחלה עד שיהא עשור **משכב** שני
 קב, וחכמינו אומרים, לא כדריי זה ולא כדריי זה, לא קשמוא ולא כהלל,
 אלא על קומצה: ויחשולמי חזיבין בחלה, חלה (מכבדו לו ח) "ראשית
 תושבים", עד שיש מדר, שהיה עקו קלמליה, והוא געשירא חזיבין
 והאפיק שלש סאין, והסאא ששה קבין, הרי שמונה עשר קבין, והקב
 ארבעה ליגין, הרי שבעים ושנים ואל, הלא ששה ביצים, ומצא געשירא
 האפיקה הוא שבעה ליגין וביצה וחמש קבין, ויחשולמי חזיבין על הוא
 שבעה ליגין, וגעשירא משני לגין שהם שנים עשר ביצים, הוא ביצה וחמשי
 ביצה, וזהו שיש מדר, וכשבאו ליושלימי ויחשושי על ששית על המדות,
 ותווייהו ששה ליגין לחמשה קבין, ועוד לא חמשה ביצים, והביצה
 וחמשה לביצה, שיש ביחד ששה ביצים שזאו לו, שהם ביחד ששה
 ליגים, והם בקומצה: ויחשולמי, ומשהגדילו המדות פעם שניה שקבאו
 ללפצוריהו, ויחשושי עד ששית על המדה, **אמרו חמשה קבועים** של קב, דהיי
 חמשה ליגין, חזיבין בחלה, שברו ששה ליגין, ואם בקומצה שיתן שלשים
 עשר ביצים, לפי דעת חכמים, דמששה ליגין עשר חמשה, ואלפי דשלישים
 ביצים שפצרייהם לא שעור חלה, 65-30, שלשים ונשאו, ויצי רבי יוסי
 ממשכניה ליגין עשר ששה, ויצא דאריכיה עד ביצה: ויחשולמי שלש
 חמשה, שלשים וחמשה, וזהו הנועד קאמרו רבי יוסי, הן אלו לפי פירוש
 הראב"ד, והנע"ב קבב דרבי יוסי מדה מדקריבתי הוי ביצים גדולות
 משטור אחד מעשרים.

[illegible]

בן דודיה בשיבתי, והוא אמרם: עריות בן ביום תתקנו, וכן כל מה שיצאם מבשנה
 (כמו מבשכת סוטה מבשכת ירים) שביכלו אותו היום הוא אומר. וכלן השעם
 תבאין וכן תבאנה תלכות מבשכתן שדעו, וכן ויש שומרוהו. החתול מבשנה ראשון
 ששנה בשלישית. ואם יש שאין בהם עדיות, לפי מהם (בג) (נראה שצריך לומר שלש)
 ששנה בשלישית ואחרי הן הלכה אחד שנתיהם בשלש שניות. אלא כרחיך שזה
 שעשם לחזור בדרימה ואם לא יש שאין בלכות מהם, והביא כל מה שדועק להם, אחר כך
 הבהא ההלכות שדעת שמאי עצמו בהם דרשת הקמים. אחר כך ההלכות ששברת שמאי
 בהם אחר שברת הקמים. אחר כך ההלכות שקורין בית הלל בלכות בית שמאי. ואחר
 כן ההלכות שקורין על מקציתן שנת הקטנות (הרמב"ם פי משנה א') ואין דבריו נזכרים
 ליל. והראב"ד כתב בסוף הפרק כי השלשה פסקות הראשונות שהן בחבתי הפרק נגזנו
 בדרוקן. ומה שגזרו דברי בית שמאי ודברי בית הלל, אחר שגזרו דברי בית הלל
 וכן שנה תלכות הקמים על דברי בית הלל, שלא כל הקמים עדיין דברים בית הלל
 ששנה כמו כן משנת כרשית, תרומה שהיה דבי שקרא חולק על קלם, וכן תפוסו וכו'.
 ויש על בית הלל תלכות אחרות וכלן תחלת בית שמאי. ואם אידי דקא שאלת
 ששנה עצמו, תאנ נמי תת מלוה [על] אדברים שקורין וכו'. ואידי דקא שאלת
 פסקות ראשונות שלא עמדו דברי בית הלל, תני נמי מה שנקראו אחרונות שקורין
 בית הלל בלכות דברים בית שמאי (ירוש' בהבדלות מוסבס דריות) **שמאי אומר**
כל תנשין דמי שעתו, וכן ארחת דמי שעתו (מקשה שעתו שעתו) **שמאי אומר**
ואיך, ולא אמרין מקמי הכי נמי היה דם ותכלי הרתם העמידהו, ולא אמר
והיתה קטמה קטמה, וקלא תנשין שמטאות אם רואות דם בבית הלל, וכן
 בדיכתי (ירוש' טו, א') **דמי יהוה זכה בבהרה**, אם על פי שהוא בלשן ראי, וכן
 לחזון. קטמה, וטעמא ששמיא שאם איתא אומר שמותא ששמיא, וזה לבו
 של אדם קטוף בשעת בריה פורש מאשהו, ומצא מבטל ישראל מפריה
 ויביהו. והלל אומר שמותא שרותא מפקידה לפידה, וזה מבדיקה לבדיקה.
 ששנה בדיקה עצמה פמה מימי לפני כן ומצאתא שותורה, וזה עשין
 ומצאתא שותורה. כל הפירות שששנה בדיקה ראשונה ששנה ששנה
 ששנה, כלן סמאין. ואפילו בית הלל משהו דחזיקין ששנה על פיה סמאין
 ששנה בדיקה ראיה דם ותכלי בית הללם המידין הים. ולבטל שותיה וריה
 חל חשיו, ודוקא לטרוח סמאין על מפקידה לפידה, ולא לבטלה.
 ושמאי אומר דאמרין ששנה ששנה אותה לטרוח. ויחנמין אומרים,
 כל דבריו לא דבריו, ולא כל דבריו, ולא כל דבריו, וזה דבריו כי